

Om politic si eminent diplomat român.

Dupa studii stralucite la Paris, a fost profesor de drept civil la universitatile din Iasi si din Bucuresti.

A fost membru al Academiei Române, doctor honoris causa al Universitatilor din Atena si Bratislava, presedinte al Academiei diplomatice internationale. A fost ministru de finante (1917- si 1920-1921), delegat la Conferinta de pace de la Paris (1920), ministru plenipotentiar la Londra (1922-1927), ministru de externe (1927-1928 si 1932-1936), delegat permanent (1920-1936) al României la Liga natiunilor (al carei presedinte a fost ales in 1930 si in 1931, singurul care a detinut aceasta functie de doua ori), remarcandu-se printr-un stralucit talent oratoric, servit de o documentatie vasta si o riguroasa argumentatie.

Gandirea și acțiunile lui Titulescu au fost remarcabile prin luciditatea și realismul lor. El a militat pentru suveranitatea și egalitatea tuturor statelor în relațiile internaționale, pentru securitatea colectivă și prevenirea agresiunii. În articolul "Suveranitatea statelor", publicat în *Dictionnaire diplomatique*, vol. II, subliniind că o colaborare internațională nu este posibilă decât între state egale în drepturi, Titulescu a combătut concepția suprastatului. Considerând depășită vechea diplomatie de cancelarie, el a fost protagonist al "diplomatiei în mișcare", pusă în serviciul asigurării păcii, pe care, într-o conferință de mare rasunet intitulată "Dinamica păcii", o definea ca fenomen al mișcării. "Dinamica păcii" înseamnă în concepția lui Titulescu realizarea unui progres continuu în viața internațională, pe etape, de la național, prin regional, la universal.

Titulescu și-a bazat întreaga activitate pe problemele majore, fundamentale, ale politicii externe a României. După instaurarea fascismului în Germania, dându-și seama de pericolul pe care-l reprezenta aceasta pentru România (ca și pentru alte state europene), Titulescu a depus o vie activitate în direcția întăririi colaborării internaționale, în interesul păcii și securității europene, pe linia aceasta, Titulescu a semnat la Londra, în 1933, în numele guvernului României, convenția de definire a agresorului și a depus eforturi remarcabile pentru încheierea în 1933 a Micii Înțelegeri și pentru încheierea în 1934 a Înțelegerii Balcanice, pacte regionale în care vedea o pavază împotriva agresiunii.

Nemulțumite de politica externă preconizată de Titulescu, cercurile politice cele mai reacționare, profasciste, din țară și guvernele Germaniei și Italiei au făcut presiuni pentru înlăturarea lui. În august 1936, Carol al II-lea l-a înlăturat din guvern; Titulescu a plecat în Elveția, apoi în Franța, la Cannes, unde a și murit. În emigrație a continuat să acționeze, folosind orice prilej pentru a promova ideea de menținere a păcii; a conferențiat la Academia diplomatică din Paris, în Camera Comunelor, la universitățile din Oxford și Cambridge etc. și a fost ales președinte de onoare al Comitetului român al Reuniunii Universale pentru Pace.